

a právem vytýká stížnost podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. úmyslné ozbrojování v tom smyslu, že pachatel musí míti vědomí, že svým činem ohrožuje vojenskou bezpečnost státu. Přechovávání zbraní podle prvního odstavce § 13 zák. na ochranu rep. jest podle stálého rozhodování deliktem pozitivním, k jehož skutkové podstatě se v subjektivním směru nevyžaduje úmysl ohroziti mír v republice a její bezpečnost; stačí vědomí pachatele — jehož však nezbytně třeba —, že drží některou z věcí, jež jsou v § 13 čis. 1 cit. zák. uvedeny, nemaje k tomu úřední povolení. Toto vědomí však nalézací soud u obžalovaného nejen nezjistil, nýbrž podle obsahu rozhodovacích důvodů — aniž tomu odporuje zmateční stížnost státního zastupitelství — spíše vyloučil, dospěv jen k přesvědčení, že si obžalovaný mohl býti vědom, že nalezený úlomek granátu může obsahovati výbušné látky, tedy nikoliv, že si závadný směr svého jednání skutečně uvědomil. Toto zjištění sice právem postačovalo nalézacímu soudu k tomu, by v závadném jednání obžalovaného shledal nedbalost spadající pod § 335 tr. zák., ale brání, by skutek obžalovaného byl podřaděn zároveň pod ustanovení § 13 čis. 1 zák. na ochr. rep., jež předpokládá jednání vědomé ve smyslu právě vyloženém.

Čís. 4116.

Kontinuita služebního výkonu opravňuje hajného k nutným výkonům i mimo vlastní revír (§ 58 lesního zákona, § 4 zák. ze dne 16. června 1872, čis. 84 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 26. března 1931, Zm I 79/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. prosince 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po zákonu jest proveden důvod zmatečnosti podle § 281 čis. 10 tr. ř. námitkou, že může jíti nejvýše o pokus zločinu podle §§ 8 a 153 tr. zák., poněvadž, ačkoliv obžalovaný věděl, že Š. je úředním lesním hlídačem, hajný Š. vystupoval jako úřední osoba mimo svůj úřední obvod. Stěžovatel má za to, že jako se nemůže přísežný lesní hlídač dovolávati ochrany podle § 68 tr. zák., vystupuje-li v území svého působiti úředně, nejsa označen úředním odznakem nebo šatem, právě tak nemůže v úředním šatě s úředním odznakem vystupovati jako úřední osoba ve smyslu § 68 tr. zák. na území, v němž nebyl úředně ustanoven lesním hlídačem. Zmateční stížnost podle obsahu této námitky zřejmě nechce upírati hajnému Š-ému vlastnost chráněné vrchnostenské osoby z důvodu, že nebyl příslušným způsobem vystrojen, ano je v rozsudku zjištěno, že obžalovaný věděl, že jest mu činiti s hajným, neboť četnictvu udal, že poznal

hajného podle stejnokroje; a při lesním přísežném personálu podle § 54 zák. ze dne 31. prosince 1852, čís. 250 ř. zák. předepsaný služební šat je právě poznávacím znakem tohoto personálu jako veřejné stráže. Pokud mu však stížnost upírá tuto vlastnost proto, že zakročoval, jak rozsudek zjišťuje, na hranicích svého a cizího revíru, jest námitka ta bezdůvodná, neboť nalézací soud právem poukázal na kontinuituslužebního výkonu hajného, opravňující ho k nutným výkonům i mimo vlastní revír, jak jest výslovně stanoveno i v § 58 lesního zákona, i v § 4 zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. o ochraně jednotlivých odvětví pozemní kultury, najmě i honitby.

Čís. 4117.

Porušení předpisu § 265 tr. ř. tím, že ho soud neprávem použil, nebo že ho opomenul použití, jest zmatkem čís. 11 § 281 tr. ř. (vykročením z trestní pravomoci); byl-li rozsudek v tomto směru napaden státním zastupitelstvím odvoláním, lze po případě vyřídit tento opravný prostředek jako zmateční stížnost.

Není-li právně možné jednotně vyřídit sbíhající se trestné činy, an byl cizí státní příslušník souzen československým soudem jen pro trestné činy spáchané na zdejším státním území, nelze přihlížeti při výměře trestu k trestu uloženému rozsudkem v cizině, třebaže byly ony činy spáchány před vynesemím tohoto rozsudku.

(Rozh. ze dne 26. března 1931, Zm I 904/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení odvolání, správně zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. září 1930, pokud jím obžalovaný, byv uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II a), c), 176 II a) tr. zák., byl odsouzen podle první věty § 178 tr. zák. použitím § 265 tr. ř. k dodatkovému trestu těžkého žaláře na dva měsíce, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a odsoudil obžalovaného podle druhé věty § 178 tr. zák. do těžkého žaláře na 13 (třináct) měsíců.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. října 1930 byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II a), c), 176 II a) tr. zák., který spáchal dne 11. ledna 1929 v Českých Budějovicích. Před tím byl obžalovaný odsouzen pro jiný zločin (krádeže) dne 27. července 1929 krajským soudem trestním ve Vídni I do těžkého žaláře na dvě leta. Krajský soud v Českých Budějovicích při výměře trestu hleděl podle § 265 tr. ř. k trestu uloženému zemským trestním soudem vídeňským, a vyměřil obžalovanému jen dodatkový trest těžkého žaláře dvou měsíců. Státní zastupitelství napadá tento rozsudek opravným prostředkem odvolání, spisy však byly předloženy